

Lieta C-231/21

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2021. gada 12. aprīlis

Iesniedzējtiesa:

Verwaltungsgerichtshof (Austrija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 25. marts

Revīzijas sūdzības iesniedzējs:

IA

Atbildētāja iestāde:

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Pamatlietas priekšmets

Pārsūtīšanas termiņa izbeigšanās vai pagarināšana saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 604/2013 29. pantu saistībā ar attiecīgās personas uzturēšanos slimnīcas psihiatriskajā nodaļā pret attiecīgās personas gribu vai bez tās psihiskas slimības dēļ.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Savienības tiesību, it īpaši Regulas (ES) Nr. 604/2013, interpretācija, LESD 267. pants

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai par ieslodzījumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas

iesniegts kādā no dalībvalstīm (pārstrādāta redakcija) (OV 2013, L 180, 31. lpp.), 29. panta 2. punkta otrā teikuma izpratnē ir uzskatāma arī situācija, kad tiesa ir atzinusi par pieļaujamu attiecīgās personas ievietošanu slimnīcas psihiatriskajā nodaļā pret tās gribu vai bez tās (šajā gadījumā pamatojoties uz sevis un citu apdraudējuma risku, kas izriet no psihiskas slimības)?

2. Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

- a) Vai ieslodzījuma gadījumā pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts var minētās regulas 29. panta 2. punkta pirmajā teikumā paredzēto termiņu ar saistošu spēku attiecīgajai personai pagarināt vismaz līdz vienam gadam?
- b) Ja atbilde ir noraidoša – vai pagarināšana ir pieļaujama tikai par tādu laikposmu,
  - aa) kāds bija faktiskais ieslodzījuma ilgums, vai
  - bb) par ieslodzījuma paredzamo kopējo ilgumu, ņemot vērā atbildīgās dalībvalsts informēšanas brīdi saskaņā ar Komisijas Regulas (EK) Nr. 1560/2003 (2003. gada 2. septembris), ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu Padomes Regulu (EK) Nr. 343/2003 (OV 2003, L 222, 3. lpp.), kas grozīta ar Komisijas Īstenošanas regulu (ES) Nr. 118/2014 (2014. gada 30. janvāris) (OV 2014, L 39, 1. lpp.), 9. panta 2. punktu,

vajadzības gadījumā attiecīgi pieskaitot saprātīgu termiņu atkārtotas pārsūtīšanas organizēšanai?

Atbilstošās Kopienų tiesību normas

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (pārstrādāta redakcija) (OV 2013, L 180, 31. lpp., turpmāk tekstā – “Dublinas III regula”), it īpaši 29. panta 2. punkts

Komisijas Regula (EK) Nr. 1560/2003 (2003. gada 2. septembris), ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Regulai Nr. 343/2003 (OV 2003, L 222, 3. lpp.), kas grozīta ar Komisijas Īstenošanas regulu (ES) Nr. 118/2014 (2014. gada 30. janvāris) (OV 2014, L 39, 1. lpp.), it īpaši 9. pants

Eiropas Savienības Pamattiesību harta, it īpaši tās 6., 52. un 53. pants

Atbilstošās starptautisko tiesību normas

Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija (ECPAK), it īpaši tās 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts

Atbilstošās valsts tiesību normas

2005. gada Likums par patvērumu (*Asylgesetz 2005; AsylG 2005*), it īpaši 5. pants:

Citas valsts kompetence

§5. (1) Starptautiskās aizsardzības pieteikums, par kuru nav pieņemts lēmums saskaņā ar 4. vai 4.a pantu, ir noraidāms kā nepieņemams, ja saskaņā ar līgumu vai, pamatojoties uz Dublinas regulu, patvēruma pieteikuma vai starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana ir citas valsts kompetencē. Lēmumā par noraidīšanu ir arī jākonstatē kompetentā valsts. Pieteikums nav noraidāms, ja, veicot pārbaudi saskaņā ar *BFA-VG* [Likuma par Federālajā Ārvalstnieku un patvēruma lietu birojā piemērojamo procedūru] 9. panta 2. punktu, tiek konstatēts, ka ar noraidīšanu saistīts rīkojums par izraidīšanu no valsts izraisītu ECPAK 8. panta pārkāpumu.

(2) Saskaņā ar 1. punkta nosacījumiem ir jārīkojas arī tad, ja, pamatojoties uz līgumu vai uz Dublinas regulu, citas valsts kompetencē ir noteikt to, kura valsts ir atbildīga par patvēruma pieteikuma vai starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu.

2005. gada Likums par ārvalstnieku policiju (*Fremdenpolizeigesetz; FPG*), 46. un 61. pants

Likums par ievietošanu psihiatriskās ārstniecības iestādē (*Unterbringungsgesetz; UbG*), 3. un 8. pants, 10. panta 1. punkts, 11., 17. un 18. pants, 20. panta 1. punkts, 26. panta 1. un 2. punkts, kā arī 30. panta 1. punkts

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

1. Revīzijas sūdzības iesniedzējs, Marokas valstspiederīgais, 2016. gada oktobrī no Lībijas ieradās Itālijā, kur 2016. gada 27. oktobrī attiecībā uz viņu tika veikta identitātes noteikšanas procedūra. Pēc tam viņš devās uz Austriju un 2017. gada 20. februārī iesniedza tur starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Pamatojoties uz to tika veikta apspriešanās procedūra saskaņā ar Dublinas III regulu, un 2017. gada 1. martā Itālijas iestādēm tika nosūtīts uzņemšanas pieprasījums, pamatojoties uz minētās regulas 13. panta 1. punktu. Uz šo pieprasījumu atbilde netika saņemta. Tāpēc 2017. gada 30. maijā Itālijas iestādes tika informētas, ka saskaņā ar Dublinas III regulas 22. panta 7. punktu revīzijas sūdzības iesniedzēja uzņemšana ir apstiprināta un ka pārsūtīšanas termiņš ir sācies 2017. gada 2. maijā.

- 2 Pēc tam Federālais Ārvalstnieku un patvēruma lietu birojs (*Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl; BFA*) ar 2017. gada 12. augusta lēmumu noraidīja revīzijas sūdzības iesniedzēja iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu saskaņā ar *AsylG 2005* 5. panta 1. punktu. Tika konstatēts, ka saskaņā ar Dublinas III regulas 13. panta 1. punktu saistībā ar 22. panta 7. punktu par pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga Itālija, un, piemērojot *FPG* 61. panta 1. punkta 1. apakšpunktu, tika izdots rīkojums par revīzijas sūdzības iesniedzēja izraidīšanu no valsts (uz Itāliju) un norādīts, ka revīzijas sūdzības iesniedzēja piespiedu izraidīšana uz šo dalībvalsti ir atļauta saskaņā ar *FPG* 61. panta 2. punktu.
- 3 Revīzijas sūdzības iesniedzēja pārsūtīšana uz Itāliju, kas tika organizēta jau uz 2017. gada 23. oktobri, neizdevās, jo viņš toreiz atradās ārstēšanā slimnīcas psihiatriskajā nodaļā Vīnē; piespiedu ārstēšanu saskaņā ar Likumu par ieviešanu psihiatriskās ārstniecības iestādē (*UbG*) kāda Vīnes *Bezirksgericht* (pirmās instances tiesa) ar 2017. gada 6. oktobra lēmumu vispirms atzina par pieļaujamu uz laiku un pēc tam ar 2017. gada 17. oktobra lēmumu – par pieļaujamu uz laikposmu līdz 2017. gada 17. novembrim. Pamatojoties uz to, 2017. gada 25. oktobrī Itālijas iestādes tika informētas, ka pārsūtīšanas termiņš revīzijas sūdzības iesniedzēja aizturēšanas dēļ saskaņā ar Dublinas III regulas 29. panta 2. punktu tiek pagarināts uz divpadsmit mēnešiem.
- 4 Šī tiesas apstiprinātā revīzijas sūdzības iesniedzēja ārstēšana tika pārtraukta pirms termiņa 2017. gada 4. novembrī; divas dienas vēlāk viņš tika izrakstīts no slimnīcas aprūpes.
- 5 2017. gada 6. decembrī, piemērojot piespiedu izraidīšanu, viņu no Austrijas pārsūtīja uz Itāliju. Pret to viņš noteiktajā termiņā iesniedza sūdzību, jo pārsūtīšana tika veikta, lai gan atbilstoši Dublinas III regulas 29. panta 1. punkta 1. apakšpunktam paredzētais sešu mēnešu termiņš bija beidzies 2017. gada 2. novembrī.
- 6 Šo sūdzību *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Austrija; *BVwG*) ar 2020. gada 14. februāra spriedumu galu galā noraidīja kā nepamatotu, kas tika apstrīdēts iesniedzējtiesā.
- 7 Savā juridiskajā vērtējumā *BVwG* uzskatīja, ka rīkojums par revīzijas sūdzības iesniedzēja izraidīšanu, kas noteikts ar *BFA* 2017. gada 12. augusta lēmumu, bija izpildāms un arī varēja tikt īstenots. Rīkojums par izraidīšanu arī neesot zaudējis spēku pirms piespiedu izraidīšanas 2017. gada 6. decembrī.
- 8 Sešu mēnešu termiņš saskaņā ar Dublinas III regulas 29. panta 1. punkta 1. apakšpunktu revīzijas sūdzības iesniedzēja pārsūtīšanai uz Itāliju esot beidzies 2017. gada 2. novembrī. Taču Austrija jau esot informējusi Itāliju, ka revīzijas sūdzības iesniedzēja aizturēšanas dēļ pārsūtīšanas termiņš ir pagarināts saskaņā ar Dublinas III regulas 29. panta 2. punktu. Revīzijas sūdzības iesniedzējs nav atradies ne apcietinājumā, ne brīvības atņemšanas iestādē. Tomēr no 2017. gada 20. septembra līdz 2017. gada 6. oktobrim pēc brīvprātīgas hospitalizācijas viņš

esot atradies psihiatriskajā ārstēšanā. No 2017. gada 6. oktobra līdz 17. oktobrim, kā arī no šī datuma (tikai pamatojoties uz pirmstermiņa atlaišanu) līdz 2017. gada 4. novembrim viņš esot atradies ārstēšanā slimnīcas psihiatriskajā nodaļā, pamatojoties uz kādas Vīnes *Bezirksgericht* lēmumiem. No 2017. gada 4. novembra līdz 6. novembrim viņš slimnīcā ārstēšanā atkal esot atradies brīvprātīgi.

- 9 Laikposmā, kurā revīzijas sūdzības iesniedzējs piespiedu ārstēšanā esot atradies psihiatriskajā iestādē pret savu gribu saskaņā ar tiesas lēmumu, viņš esot bijis tiesas noteiktā ieslodzījumā. Proti, nepieciešams nosacījums tam neesot ne tas, lai ieslodzījums tiktu izpildīts cietumā, nedz arī, lai tā pamatā būtu tiesas notesājošs spriedums. Šajā gadījumā ar brīvības atņemšanu saistīta pasākuma esamība izrietot arī no Pamattiesību hartas (Harta) 6., 52. un 53. panta, kā arī no Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECPAK) 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta, no kura tostarp izrietot, ka garīga slimība varētu būt pamats likumīga ieslodzījuma noteikšanai. Turklāt *UbG* 3. pants kumulatīvi prasot, lai slimnieks saistībā ar savu slimību radītu nopietnu un būtisku apdraudējumu savai dzīvībai vai veselībai vai citu dzīvībai vai veselībai. Revīzijas sūdzības iesniedzēja gadījumā atrašanās piespiedu ārstēšanā iemesls esot sevis un citu apdraudējums.
- 10 Noteicošais pārsūtīšanas termiņa pagarināšanai saskaņā ar Dublinas III regulas 29. panta 2. punktu esot, ka par pārsūtīšanu atbildīgā valsts nav varējusi pārsūtīt revīzijas sūdzības iesniedzēju atbildīgajai dalībvalstij, jo viņš ir bijis vai nu aizbēdzis, vai arī, kā tas ir šajā lietā, – tiesa bija liegusi administratīvajām iestādēm piekļuvi viņam.
- 11 Itālija tādējādi esot tikusi pamatoti informēta par to, ka revīzijas sūdzības iesniedzējs ir aizturēts. Tādējādi pārsūtīšanas termiņš ir ticis pagarināts līdz divpadsmit mēnešiem, proti, līdz 2018. gada 2. maijam. Tātad pārsūtīšanas termiņš piespiedu izraidīšanas brīdī vēl nebija beidzies. Tāpat esot bijuši izpildīti arī citi likumīgas piespiedu izraidīšanas nosacījumi.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 12 Šajā gadījumā ir jānoskaidro, vai revīzijas sūdzības iesniedzēja piespiedu izraidīšana (pārsūtīšana) uz Itāliju 2017. gada 6. decembrī bija likumīga, un tas ir atkarīgs no tā, vai šis pasākums tika veikts noteiktajā termiņā Dublinas III regulas 29. panta tiesiskajā kontekstā.
- 13 2017. gada 25. oktobra spriedumā *Shiri*, C-201/16, ECLI:EU:C:2017:805, Eiropas Savienības Tiesa šajā ziņā konstatēja, ka jau no šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka termiņa pārsniegšana *ipso iure* paredz atbildības pāreju uz pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti, nepakārtojot to nekādai atbildīgās dalībvalsts reakcijai (30. punkts). Šā termiņa izbeigšanās, pieteikuma iesniedzējam neesot pārsūtītam no pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts uz atbildīgo dalībvalsti, nozīmē, ka otrās dalībvalsts atbildība *ipso iure* pāriet uz pirmo (39. punkts), turklāt pārsūtīšanas

termiņš varot beigties arī pēc pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas (42. punkts). Šādā situācijā pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās iestādes nevar veikt attiecīgās personas pārsūtīšanu uz citu dalībvalsti, bet tām – gluži pretēji – *ex officio* ir jāveic pasākumi, kas ir nepieciešami, lai atzītu pirmās minētās dalībvalsts atbildību un nekavējoties uzsāktu šīs personas iesniegtā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu (43. punkts).

- 14 Līdz ar uzņemšanas pieprasījuma saņemšanu, kas datēta ar 2017. gada 1. martu, šajā lietā tika noteikts divu mēnešu termiņš atbildes sniegšanai pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij (Itālijai) saskaņā ar Dublinas III regulas 22. panta 1. punktu. Tā kā Itālijas kompetentās iestādes šajā termiņā uz uzņemšanas pieprasījumu neatbildēja, Itālijas Republika kļuva par atbildīgo dalībvalsti sākot ar termiņa beigām, pamatojoties uz Dublinas III regulas 22. panta 7. punktā paredzēto pieņēmumu par piekrišanas sniegšanu (klusējot izteikts akcepts). Savukārt ar šo brīdi, tā kā nekad nav veikta pārsūdzība ar apturošu iedarbību, sākās sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņš saskaņā ar Dublinas III regulas 29. panta 1. punkta 1. apakšpunktu. Tāda situācija neapstrīdami bija 2017. gada 2. maijā, tādējādi minētais pārsūtīšanas termiņš beidzās 2017. gada 2. novembrī.
- 15 Dublinas III regulas 29. panta 2. punkta otrajā teikumā tomēr ir paredzēts, ka šo termiņu var “pagarināt, ilgākais, līdz vienam gadam”, ja pārsūtīšanu nav bijis iespējams veikt attiecīgās personas ieslodzījuma dēļ.
- 16 Saskaņā ar šo noteikumu, lai pagarinātu pārsūtīšanas termiņu, pietiek ar to, ka pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts pirms sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņa beigām informē atbildīgo dalībvalsti par attiecīgās personas ieslodzījumu un vienlaikus nosauc jaunu pārsūtīšanas termiņu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2019. gada 19. marts, *Abubacarr Jawo*, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, 75. punkts).
- 17 Revīzijas sūdzībā izklāstītās argumentācijas mērķis ir norādīt, ka piespiedu izraidīšanas (pārsūtīšanas) uz Itāliju brīdī 2017. gada 6. decembrī pārsūtīšanas termiņš jau bija beidzies. Iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai noteiktu, vai būtu jāpiekrīt šim viedoklim, vispirms ir nepieciešams noskaidrot, vai ar “ieslodzījum[u]” (kas šajā regulā nav konkrētāk definēts) Dublinas III regulas 29. panta 2. punkta otrā teikuma izpratnē ir jāsaprot arī attiecīgās personas piespiedu ārstēšana slimnīcas psihiatriskajā nodaļā psihiskas slimības dēļ pret attiecīgās personas gribu vai bez tās, kuru tiesa ir atzinusi par pieļaujamu.
- 18 Par labu šādam secinājumam varētu liecināt apstākļi, ka šāda piespiedu ārstēšana nav atkarīga no attiecīgās personas gribas un ir tiesas noteikta brīvības atņemšana, kas faktiski vismaz būtībā padara neiespējamu kompetentās iestādes piekļuvi, lai veiktu pārsūtīšanu, tāpat kā, piemēram, tiesas noteikts ieslodzījums kriminālprocesā (apcietinājums, brīvības atņemšanas sods).
- 19 Tomēr pret šo secinājumu *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija) ieskatā varētu argumentēt, ka “ievietošana psihiatriskās ārstniecības

- iestādē bez pieprasījuma” *UbG* 8. panta un turpmāko pantu izpratnē primāri varētu norādīt, ka tas ir medicīnisks pasākums, kuru tiesa ir atzinusi “vienīgi” par pieļaujamu. Šķiet, ka jēdziens “ieslodzījums” (skat. arī angļu valodas redakcijā “imprisonment” vai franču valodas redakcijā “emprisonnement”) (katrā gadījumā) neaptver šādu nozīmi.
- 20 Tomēr galvenokārt ir jāapsver tas, ka tieši nopietnas slimības, kas vispirms kavē pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti (kas, kā tas ir šajā gadījumā, nepieļauj pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti, pat nosakot medicīnisku uzraudzību vai ar citiem nosacījumiem), neveido derīgu pamatu pārsūtīšanas termiņa pagarināšanai saskaņā ar Dublinas III regulas 29. panta 2. punktu. Ja attiecīgās personas veselības stāvoklis pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij neļauj viņu pārsūtīt pirms Dublinas III regulas 29. panta 1. punkta 1. apakšpunktā paredzētā sešu mēnešu termiņa beigām, tad atbildīgajai dalībvalstij katrā ziņā saskaņā ar 29. panta 2. punktu vairs nav pienākuma viņu uzņemt, un atbildība pāriet uz pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti (šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumu, 2017. gada 16. februāris, C.K. u.c., C-578/16, ECLI:EU:C:2017:127, 89. punkts).
- 21 Tāpēc aizturēšanu slimnīcas psihiatriskajā nodaļā nevarētu uzskatīt par “ieslodzījumu” un tādējādi tas nebūtu jāvērtē atšķirīgi no citas spēju ceļot izslēdzošas uzturēšanās slimnīcā.
- 22 Tomēr, ja Eiropas Savienības Tiesa secinātu, ka attiecīgā aizturēšana slimnīcas psihiatriskajā nodaļā ir “ieslodzījums” Dublinas III regulas 29. panta 2. punkta otrā teikuma izpratnē, tad *Verwaltungsgerichtshof* uzskata, ka būtu arī jānoskaidro, cik lielā mērā konkrēti var tikt pagarināts pārsūtīšanas termiņš. Turklāt *Verwaltungsgerichtshof* pieņem, ka attiecīgā persona var atsaukties uz šā termiņa kļūdainu aprēķinu.
- 23 Saskaņā ar šīs tiesību normas formulējumu starp “ieslodzījumu” un pārsūtīšanas termiņa neievērošanu ir jāpastāv cēloņsakarībai, un šādā gadījumā termiņu var pagarināt, “ilgākais, līdz vienam gadam”. No jēdziena “ilgākais” lietojuma var secināt, ka ne vienmēr noteicošajai nozīmei ir jābūt gada termiņam.
- 24 Tas mudina domāt, ka pārsūtīšanas termiņa pagarināšanas ilgums ir jāpadara atkarīgs no konkrētā gadījuma, turklāt *Verwaltungsgerichtshof* ieskatā kritēriji varētu būt galvenokārt, vai nu faktiskais “ieslodzījuma” ilgums (šajā gadījumā: 30 dienas no 2017. gada 6. oktobra līdz 4. novembrim) vai pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts informēšanas gadījumā par “ieslodzījumu” saskaņā ar Īstenošanas regulas 9. panta 2. punktu – tā paredzamais ilgums (šajā gadījumā: 43 dienas no 2017. gada 6. oktobra līdz 17. novembrim), vajadzības gadījumā pieskaitot saprātīgu laikposmu jaunai pārsūtīšanas organizēšanai. Maksimālais divu nedēļu termiņš, kas minēts Īstenošanas regulas 9. panta 1.a punktā, varētu būt noteicošais šī termiņa aprēķināšanai.
- 25 Jau iepriekš minētajā spriedumā *Abubacarr Jawo*, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Eiropas Savienības Tiesa 75. punktā konstatēja, ka

situācijā, kad attiecīgā persona ir aizbēgusi, Dublinas III regulas 29. panta 2. punkta otrais teikums ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai pagarinātu pārsūtīšanas termiņu, ilgākais, līdz astoņpadsmit mēnešiem, ir pietiekami, ka pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts pirms sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņa beigām informē atbildīgo dalībvalsti par faktu, ka attiecīgā persona ir aizbēgusi, un vienlaikus norāda jaunu pārsūtīšanas termiņu.

- 26 Tas, ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas šajā kontekstā norādītās praktiskās problēmas, varētu tikt interpretēts tādējādi, ka pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts gadījumā, kad attiecīgā persona ir aizbēgusi, drīkst “brīvi” noteikt jaunu pārsūtīšanas termiņu, attiecīgā gadījumā arī maksimāli 18 mēnešu apmērā. Vajadzības gadījumā nevar izslēgt iespēju to *mutatis mutandis* attiecināt uz “ieslodzījuma” situāciju. Tomēr Dublinas III regulas 29. panta 2. punkta otrajā teikumā termiņa pagarināšanai saistībā ar “ieslodzījumu” ir izvirzīts nosacījums, ka pārsūtīšanu nav bijis iespējams veikt attiecīgās personas ieslodzījuma “dēļ”, turpretī saskaņā ar formulējumu par termiņa pagarināšanu ilgākais līdz 18 mēnešiem, noteicošais ir tikai tas, ka attiecīgā persona “ir aizbēgusi” (un aizbēgšanas ilgums parasti arī vispār nav prognozējams).
- 27 Šie dažādie formulējumi saistībā ar termiņa pagarinājumu “ieslodzījuma” gadījumā liek atgriezties pie iepriekš (23. un 24. punktā) izteiktajiem apsvērumiem, turklāt minētā cēloņsakarība liecina par labu “ieslodzījuma” faktiskā ilguma noteicošajai nozīmei, bet, ņemot vērā jebkurā gadījumā nepieciešamo atbildīgās dalībvalsts informēšanu Īstenošanas regulas 9. panta 2. punkta izpratnē, attiekties varētu uz doto brīdi prognozējamais kopējais “ieslodzījuma” ilgums.
- 28 Katrā ziņā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, *Verwaltungsgerichtshof* nolēmuma pieņemšanai ir vajadzīgs otrajā jautājumā minētās problemātikas skaidrojums, turklāt arī šajā ziņā Savienības tiesību pareiza piemērošana nav tik acīmredzama, ka nepastāv nekādas pamatotas šaubas. Tāpēc tiek uzdoti prejudiciālie jautājumi saskaņā ar LESD 267. pantu ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.